

DE NIEUWE TONEELBIBLIOTHEEK

Deze tekst is afkomstig van de online bibliotheek op www.denieuwetoneelbibliotheek.nl.

De rechten, inclusief en met name de rechten voor uitvoering, liggen voor alle teksten bij de auteur en het is dan ook verplicht om voor elke vorm van uitvoering toestemming bij de betreffende schrijver aan te vragen. Voor elke schrijver is het van groot belang om te weten of zijn teksten worden uitgevoerd, dus neem alstublieft bij elke lezing, encenering, bespreking in het onderwijs e.d. even contact op met de auteur! Het contact adres voor deze tekst is:

Schrijver	Enver Husicic
Titel	Weesthuis
Jaar	2004
Uitvoering	

Copyright (C) 2004 by Enver Husicic

WEESTHUIS

Een zwarte komedie (12+) over zwerfjongeren in Nederland.

Première: 10-03-04 theater Kikker Utrecht (zie flyer).

Welkom

Scène 1: *Muziek. Cel. Louise zit op kruk. Komt tot een woede-uitbarsting. De bewaker probeert haar terug op de kruk te duwen. Louise werpt hem tegen de vloer. Leeuw, haar vader komt de cel in.*

Leeuw: Snoes? Gaat het? Gaat het een beetje?
Hou je in alsjeblieft.
Voor je het weet stoppen ze je in de isoleer.
Haal adem. Diep adem.

Leeuw pakt de kruk in plaats van de bewaarder de helpende hand te bieden.

Hoor je me?
Adem met me mee.
in..
en uit.
en in...
en uit..

Louise ademt in en uit. De bewaarder leidt haar naar kruk.

Leeuw: Gaat het?
Snoes?
Gaat ie weer?
Ik dien een klacht tegen hem in tegen die man.
Gaat ie?
Zit ie lekker? Snoes?
Louise?
Is het een fijne kruk?
Of zal ik vragen..
(tegen bewaarder): Beste man, is het mogelijk dat mijn dochter iets anders krijgt?

De bewaarder reageert niet.

Leeuw: Met bekleding.
De winter staat voor de deur, ziet u en..
Meneer?

Louise : Vertel me dat dit een grap is. Leeuw?
Is dit een grap?
Sorry voor alle bullshit die ik met je heb uitgehaald heb!

Komen ze met die camera?
Komen ze nu met die camera?
Een boobytrap. Is dit een fucking boobytrap?

Leeuw: Dan konden we er nog om lachen, Louise.
Snoes.
Luister..

Louise: Neem me mee terug.
Ik doe alles. Alles wat je wil.
Morgenochtend bak ik een ei voor je.
Met ham.
Je lievelings.

Leeuw vermijdt Louise's blik.

Louise: Alsjeblieft?

Bewaarder: U moet gaan.

Leeuw: Ik kom je bezoeken.
En Dennis de voogd,
Die aardige meneer van vorige week,
Gaat er voor zorgen dat jij in no time-

Louise reageert niet. Leeuw fluistert net te luid de bewaarder toe.

Leeuw: Er gebeuren vreselijke dingen. In plekken als deze.
Ze kunnen hier alles met je doen.

Louise schrikt.

Leeuw: En geen hond die er iets van merkt.

Bewaarder: Het is tijd.

Leeuw: Als ik dit had geweten, had ik nooit toestemming gegeven.
(*Tegen Louise*): Nooit snoes.
Nooit.

Leeuw fluistert net te luid Louise toe.

Leeuw: Laat je niets aandoen. Niets hoor je me?
Want je hoort hier niet.
Ademen snoes.

Louise: Gaan we weer.

Leeuw: 1..2..3...
1..2..3...
1..2..3...
1..2..3...

Louise weigert mee te doen.

Louise: Er is hier geen lucht, pa.

Leeuw: Niet doen, Louise.
Niet zeggen die dingen.
Dit is al moeilijk genoeg.

Leeuw wordt liefdevol, doch dwingend buiten de cel geleid door de bewaker.

Leeuw: Hoor je me?
Stuur me niet met een rotgevoel naar huis.
Louise? Snoes?
1...2...3...
1...2...3...
1...2...3...

De bewaarder groet en gaat af. Louise gaat voor de t.v.. liggen. Zapt.

Vader & Vis

Scène 2: *Leeuw thuis. Voert Benny de goudvis. Praat in kom.*

Leeuw: Dit is een droom.
Dit is gewoon een enge droom.
Je kunt je er tegen verzetten en hem nog enger maken.
Je kunt ook wachten tot je gewoon weer wakker maakt.
Het komt goed. Alles komt weer goed.
We denken aan je.
Snoes.

Leeuw tikt even emotioneel tegen de vissenkom.

Leeuw: Toch Benny?

Huiswerkhulp

Scène 3: *Cel. Louise zapt. De bewaarder zet de t.v. uit. Gaat demonstratief voor haar zitten op kruk. Louise pakt met tegenzin haar boeken en schrijft dingen op papier op. Ze komt er niet uit. De bewaarder biedt haar een rekenmachientje aan. Louise weigert. Louise leest de getallen hardop.*

Louise: Je denkt ze kan het niet.
Je denkt ik help haar wel even.
Ze komt er niet uit omdat ze het niet kan.
Dat denk je.
Denkt iedereen.
Zal wel zo zijn dan.

Bewaarder: Onzin.

Louise: Het praat.

Louise gaat door met haar huiswerk.

De kunst

Scène 4: *Cel. Leeuw komt binnen. Hij loopt argeloos door de metaaldetector. De detector piept luid. De bewaarder komt in looppas op Leeuw af. De bewaarder fouilleert Leeuw. Hij haalt een kado uit Leeuw's zak.*

Bewaarder: Wat zit hier in?

Leeuw: Gaat je niks aan.

Bewaarder: In dit gebouw gaat alles mij aan, meneer.

Leeuw: Behalve je bajesklanten.

Bewaarder: Uw dochter is geen bajesklant.
Ze zit hier bij gebrek aan opvang.

Meneer, dit neem ik even mee.
Loopt u maar.

Leeuw loopt nog een keer door het poortje. Het piept weer.

Leeuw: Gaat u me nu fouilleren met een plastic handschoen?!

De bewaarder schudt zijn hoofd en wijst naar een bakje naast het poortje.

Bewaarder: Uw sleutelbos. Even daarin.

Leeuw loopt door. Ziet Louise boven haar huiswerk hangen.

Leeuw: Lukt het?

Louise: *(geïrriteerd:)* Nee. Sorry.

Leeuw: Je moet je niet verontschuldigen.
Het is een kwestie van ontspanning.
1..2..3..
1..2..3..
1..2..3..

Leeuw raapt de boeken op en legt ze voor haar neer.

Leeuw: Laat die getallen het werk doen.

Niet denken.
Doen.
Dat is de kunst.

Louise loopt weg van het tafeltje.

Louise: Kutsommen.

Leeuw: Niet de sommen de schuld snoes. Niet de sommen.

Louise: Ben ook maar een mens.

Leeuw: Dat ben je niet.
Zeg niet dat je zomaar een mens bent.
Dat ben je niet.
Een genie.
Je bent een genie net als ik.

Gaat op de kruk zitten, hij begint wat sommetjes te maken zo af en toe.

Leeuw: Zijn ze aardig hier?

Louise leeft op.

Louise: Best wel maar..

Leeuw: *(onderbreekt)* Fijn. Kun je je concentreren hier?

Louise kijkt over de schouder van Leeuw mee hoe de som in zijn werk gaat.

Louise: Hier heb ik alle tijd.
Soms is het wel eens onrustig,
Als er iemand flipt
Of soms is het vechten in de recreatie, maar-

Leeuw: *(onderbreekt)*
Ik heb Dennis gesproken.
Ik heb gezegd: Het wordt nu tijd.
Als er geen internaten zijn, bouw ik er desnoods zelf een.
Dat heb ik hem gezegd.
Het is nu tijd. Tijd voor actie.
Al die kinderen.

Louise klapt het boek met de sommen dicht en pakt het van Leeuw af. Leeuw kijkt even verbaasd op, maar gaat weer verder met zijn betoog.

Leeuw: Te duur.
Te weinig.
Te moeilijk.
Te veel.
Het zijn er teveel.
Je bent niet de enige snoes.
Allemaal vriendjes en vriendinnetjes die ook pech hebben gehad.
En ze willen allemaal aandacht.

Louise slaat met haar schrift tegen haar hoofd.

Leeuw: Wat doe je snoes?

Louise: Klote.

Leeuw: Klote ja, dat kun je wel zeggen.

Louise: Nee, ik voel me klote.

Leeuw: Ik ga praten met Riemersma.
Jan. Jan Riemersma.

Louise: Jan?

Leeuw: Jan ja Jan.
Jan Riemersma.
Die van om de hoek.
Die is minister.
Minister Riemersma.
Die zit nu in het kabinet.
Koning keizer admiraal Riemersma kent ze allemaal.

Leeuw lacht om zichzelf met een irritant lachje. Louise doet hem na. Leeuw kijkt heel even verstoord naar Louise.

Leeuw: Maar hij blijft er één van ons.
Riemersma maakt voor ons een vuist.

De bewaarder wil net zijn sjekkie opsteken als Leeuw hem roept.

Leeuw: Zeg!
Hé! Hallo!
Kom eens hier met dat kadootje!

Geïrriteerd legt de bewaarder zijn sjekkie aan de kant en komt de cel in met het pakje. Leeuw wil het pakken, maar de bewaarder begint het kado uit te pakken.

Bewaarder: Sorry. Regels.

Leeuw: Hé!
Lapzwans!
Dat is voor Louise, gek!
Hé!

De bewaker doet het pakje open. Louise pakt passer van bewaker.

Louise: Die is van jou.

Leeuw: Mijn vader gaf hem aan mij. Nu geef ik hem aan jou.

Louise: En ik geef hem aan jou weer terug.
Dacht je dat ze een gevaarlijke gek in de cel met een passer lieten spelen?

Bewaarder: Nee, Maar ik kan hem wel zo lang-

Louise: Toch bedankt.

*Louise wil Leeuw omhelzen. Leeuw maakt verschrikt een sprongetje opzij.
Pauze.*

Bewaarder: Mag je niet hebben. Een passer.

Vader pakt passer van Louise.

Leeuw: Dag snoes.

Louise en bewaarder zwijgen.

Rio

Scène 5: *Muziek. Cel. Louise verveelt zich. De bewaarder leest in een boek met reisverhalen. Wil net zijn shaggy opsteken als*

Louise: Hé! Wat doe je?

Bewaarder: Ik werk.

Stilte. De bewaarder wil weer roken.

Louise: Hé.
Wat zit je dan?

Bewaarder: Lezen. Oké?
Reisverhalen.
Brazilië. Thailand.
De mensen zijn net vliegen daar.
Ze klampen zich aan je vast.
Je bent blank en welvarend.
In hun ogen.
Ze raken je aan, alsof ze je al jaren kennen.

Louise: Hoe weet je dat?

Bewaarder: Nou, dat heb ik met eigen ogen gezien.

Louise: Ik ben nooit in het buitenland geweest.
Dat vind mijn pa onzin.
(*imiteert Leeuw:*) “Er valt hier genoeg te beleven.
In de zomer ga je naar Zandvorm, lekker het strand op.
Daarvoor hoef je niet naar Rio de Janeiro”. Ja!?! Snoes.

Bewaarder: Houd je van het strand?

Louise: Ik ben opgegroeid aan zee.
De Noordzee.
De mooiste. De allermooiste.

Stilte

Mooi. Maar ijskoud. En vals.

Bewaarder: Deden jullie leuke dingen samen? Jij en je vader?

Louise: Vlinders sparen.

Bewaarder: Hadden jullie er veel?

Louise: Heel veel. Maar één hele mooie. Die vloog weg.
Zo de hemel in.

Bewaarder: Ik begrijp je niet.

Louise: Je stinkt uit je bek.

Kerstavond.

Scène 6: *Cel. Louise rekent. De bewaarder komt binnen met een stapeltje verjaardagskaartjes. Hij kijkt even hoe Louise daar zit.*

Bewaarder: Gefeliciteerd.

Louise kijkt niet op van haar werk.

Louise: Morgen pas.

Bewaarder: Zestien alweer.

Louise opent een kaartje. Er klinkt "happy birthday". Louise doet de kaart dicht en legt hem neer. Gaat door met sommen.

Bewaarder: Wat heb jij met die getallen.

Pauze.

Louise: Heb je zelf geen getallen.

Bewaarder: NouNee.

Louise: Elk getal is een herinnering.
Iedereen heeft getallen.
Ik alleen een heleboel.

Bewaarder: Dus als ik zeg: 24

Louise houdt hand bewaarder vast.

Louise: Kerstavond.
Ik sta op het strand.
Ik kijk naar de boulevard.
Een zee van lichtjes.
Ik loop het winkelcentrum in.
Het is verlaten, de inkopen zijn gedaan.
Ik blijf staan voor een prachtig versierde etalage
Net zolang tot er leven in komt.
Ik zie blaadjes groeien uit de kartonnen bomen.

En ik hoor Jezus zachtjes huilen,
vanuit zijn kunststof wiegje.
Alles komt tot leven, behalve Maria.
Ik wieg haar baby in slaap
en warm me aan het elektrische vuur.

Pauze.

Ik word gewekt door drie mannen in blauwe pakken.
Ik lig op de koude vloer voor de etalage.
Ze vragen me hoe oud ik ben.
Ze nemen me mee.
Hopelijk naar een warme plek.
Met een kribbe.
Ze lopen met me mee naar de uitgang.
Ze laten me vriendelijk uit.
“Het is hier geen sleep-in”
Zeggen ze.
Vriendelijk.
Vriendelijk want het is kerst.

Pauze.

Je vindt het belachelijk.

Bewaarder: Nee.

..

Nee wel grappig eigenlijk.
Ik haat kerst.
Afschuwelijk.
Kerst.
Elke kerst is een slechte kopie van de vorige.
Na oorlog is kerst het ergste wat er is.
Met een bek vol kalkoen.schaapachtige glimlachen naar elkaar
Terwijl je elkaar normaal niet kan luchten of zien.

Louise: *(lacht)* Met jou kan ik praten.

Bewaarder: Dit jaar sla ik het over.

Louise: Je spoort niet jij.

Jungle

Scène 7: *Leeuw thuis. Hij probeert Benny met een netje uit de kom te krijgen om de kom te kunnen verschonen. Het lukt niet echt. Leeuw praat in kom.*

Leeuw: Ik zeg het hem recht voor zijn raap.
Ik zeg dat hij meteen actie moet ondernemen.
Dat hij zijn beste beentje voor moet zetten.
Dat dit niet kan.
Dat dit niet kan in zijn land.
In zijn straat.
Het wordt hier steeds meer Rio zeg ik 'm.
Ze plukken kinderen van de straat en gooien ze de cel in.
Omdat ze te beroerd zijn ze te begeleiden.
Een gedegen toekomst te bieden.
Het wordt hier steeds meer Rio zeg ik 'm.
Alleen de eiken moeten nog even veranderen in palmbomen.
De jungle.
We leven in een jungle zeg ik hem.

Leeuw gooit geïrriteerd het netje naast de kom neer.

Leeuw: Dan niet!
Dan blijf je toch in je eigen stront zwemmen.

X6

Scène 8. Cel.

Louise: Zes keer ben ik weggelopen.
Je raakt er aan gewend.
Elke keer een stap verder.
Als een wereldreiziger.
Op zoek naar iets nieuws.

In de stad is niemand te vertrouwen.
Maar in het bos helemaal niet.

Bomen die veranderen in mensen in het donker.
De wind waarvan je niet weet of het stemmen zijn.
Of gewoon de wind.

Een spookhuis.
Vroeger durfde ik het spookhuis niet in.

Pauze.

Wat vind jij enger? Spoken of gevoelens?

Bewaarder: Spoken bestaan niet.

Pauze.

Wat wil je worden?

Louise: Filmster of huisvrouw. Jij?

Bewaarder: Reisgids.

Louise: Wat doe je dan hier?

Bewaarder: Vast contract.

TAART

Scène 9: *Cel. Leeuw komt binnen met gigantische taart. Detector piept.
Bewaarder schrikt op, laat shaggy vallen..*

Leeuw: Niet weer hè?
Opzij.

Bewaarder: Waar gaat u naartoe met die taart?

Ik vraag u wat.

Leeuw: Mijn dochter is jarig.

Bewaarder: Dat weet ik.

Leeuw: Wat doet u dan moeilijk?

Bewaarder: Het poortje piept.

Leeuw: Dit is een TAART
Hallo!

Geen bom.

Bewaarder: Komt u maar.

Leeuw loopt opnieuw door het poortje. Er gaat een piep af. Hij bedenkt zich zijn sleutelbos weer. Lachend en demonstratief legt hij de sleutelbos in het bakje. Vol vertrouwen loopt hij nog eens door de poort. Ook dit keer piept de detector.

Leeuw: Huh?

Bewaarder: Probeert u het nog eens.

Leeuw probeert het nog eens. De piep klinkt weer. Bewaarder wijst naar taart.

Bewaarder: Wat zit er in?

Leeuw: Deeg,
Eieren,
Mokka,
Melk...

De bewaarder neemt de taart over. Loopt ermee door het poortje. De piep gaat niet af.

Leeuw: Ik zeg het je toch.
Dat ding is defect.
Het mag me niet.

Leeuw trapt stiekem tegen de metaaldetector. De Bewaarder ziet het, maar laat hem maar.

Bewaarder: Nu u weer.

Leeuw loopt zonder taart door het poortje. Er klinkt geen piep. Hij haalt opgelucht adem. Het piepje gaat alsnog. Leeuw schrikt. Hij denkt na.

Leeuw: Ah!

Leeuw haalt een groot mes uit zijn jaszak. De bewaarder schrikt zich rot.

Bewaarder: Blijf staan waar u staat.

Leeuw: Voor de taart.

De bewaarder probeert Leeuw het mes af te pakken. Er ontstaat een worsteling. De bewaarder weet Leeuw het mes afhandig te maken, maar valt in de taart.

Leeuw: Kijk nou toch!
Kijk wat je doet!
Knurft!

Leeuw duwt de bewaarder een meut slagroom in zijn gezicht.

Leeuw: Stik er dan lekker in. Lts-er.

Pakt het mes terug.

Bewaarder: Kalm. Kalm. Er is niets aan de hand.

Leeuw: Raak me niet aan!!!
En blijf met je poten van die taart af.
Ik kom vanuit Terneuzen met die taart.
Ik heb er een extra treinkaartje voor moeten kopen in de trein
Zo groot is die taart.
Het zweet staat in mijn liezen.
Dit is ongehoord.
Eerst sluiten ze mijn snoes op.
Vervolgens slopen ze mijn taart.
Ik dien een klacht in.
Wilt u dat ik een klacht tegen u indien?
Het is werkelijk ongehoord.

Bewaarder pakt het mes af.

Bewaarder: Meneer, voor een klachtenformulier
Kunt u terecht bij de portier.

Leeuw: We bouwen het groene hart dicht met snelwegen,
De gouden handdrukken vliegen ons om de oren,
Burgemeesters vliegen illegaal de wereld rond op onze kosten
Maar onze kinderen die laten we verrotten.
Omdat er geen geld is.
Nederland geeft niet om kinderen.
En weet je wat het gestoorde is?
Ik betaal!
Ik betaal hier gewoon voor!
Den haag, bedankt!
Ik ga het doen ook.
Ik maak hier een zaak van.
Tot aan het hooggerechtshof als het moet.
Ik procedeer jullie naar de mallemoer!
Moet je die taart zien..

Bewaarder: Wacht. Ik help u.

Bewaarder snijdt taart. Neemt mes in beslag.

Moeilijk

Scène 10: *Cel. Leeuw deelt feestmutsjes en lepeltjes uit.*

Louise: Dank je.

Ze zitten in een kringetje. Leeuw (vr) eet taart. Louise gooit haar stuk op het bordje voor de bewaarder. Leeuw ziet het niet. Hij is gefixeerd op zijn taart.

Leeuw: Da's lekker joh.
Mokka.
Neem maar een flink stuk,
Die taart heeft geen retourtje.

Louise en bewaarder kijken naar Leeuw's gezicht dat onder de taart zit.

Bewaarder: Jummie.

Leeuw: Mmm.

Bewaarder: Nou.

Louise: Ik lust geen mokka.

Leeuw: Mokka, snoes.
Lekker.

Louise: Ik lust geen mokka!

Leeuw: Mokkert.
(naar bewaarder) Hoe moet ik dat nou weer weten?

De bewaarder schaamt zich voor Leeuw, en besluit maar weer op de gang te gaan staan.

Louise: Krijg ik geen kado?

Leeuw: Is die taart niet genoeg?

Louise: Ik bedoel iets anders.

Leeuw: mmm..mokka.

Louise: Het amulet. Het amulet van Vlinder.

Leeuw: Nu even niet. Papa heeft het net zo gezellig.

Louise: Ze doet em af en hangt em aan mijn hals.
Ik voel haar warmte nog.

Leeuw: Wil je mijn chocolaatje?

Louise: Je luistert niet.

Leeuw: Je moeder is dood.

Louise: Het is van mij.

Leeuw: Maar nu niet meer.

We hadden een afspraak.

Weet je nog.

Louise: Ik loop niet meer weg. Ik beloof het.

Leeuw: Te laat.

Louise: Waar is het?

Leeuw: Ik heb het doorgespoeld.

Louise: Nee.

Leeuw: Ik heb het doorgespoeld zeg ik.

Louise: Ik geloof je niet.

Leeuw: *(driftig)*
Ik heb het doorgespoeld.
Goed?
Doorgespoeld.
Door het toilet.
Foetsie.
Weg.

Pauze.

Louise: Ik geloof je niet.

Bewaarder komt cel in.

Bewaarder: Het wordt langzaam aan weer eens tijd om te gaan.

Leeuw vertrekt met de restanten van de taart.

Haar vader.

Scène 12: *Leeuw thuis. Praat tegen viskom. Hij aait af en toe de kom.*

Leeuw: Ik moest iets doen.
Begrijp je?

Louise: *(achtergrond)* Papa vond me de dag daarop op het strand.

Leeuw: Hoe vaak heeft een mens zo'n geluk?

Louise: Hij tilt me op.

Leeuw: Hoe vaak?

Louise: Mensen schreeuwen: Blijf van haar af!

Leeuw: In haar zomerjurkje. Midden in de winter.
Zand in haar haren.
Haar lippen blauw van de kou.

Louise: "Ik ben haar vader" roept hij.

Leeuw: Het is Louise!

Louise: Mijn vader.

Leeuw: Mijn dochter. Verfrommeld als een prop papier.

Louise: Papa neemt me mee
En legt me thuis op de bank.
Veegt het zand van mijn gezicht.
Een dikke zachte deken over me heen.

Leeuw: Ik heb ze ingeschakeld.
Ze vonden het moedig.
Afstand doen.
Ik heb haar weggeven.
Met de juiste zorg komt ze er weer helemaal boven op meneer.

Louise: Een beker warme melk met honing.

Leeuw: Een internaat. We plaatsen haar in een internaat.

Louise: Hij zit naast me. Streelt mijn haar.

Leeuw: Sluit haar op. Sluit haar alsjeblieft op.

Louise: Hij huilt.

Leeuw: Ik had het kunnen weten.

Ik had het moeten weten.

Louise: Mijn vader.

Duiken.

Scène 13: *Cel.*

Louise: Ik zat te denken.
Eigenlijk is dit net een paleis.

Bewaarder: Dit?

Louise: Ik heb een c.v..
Een t.v.
Soms ga ik naar buiten.

Af en toe krijg ik bezoek.
(*imiteert Leeuw:*) "Dag snoes"
Ik heb security.
Pieperdepiep.
En ik heb een persoonlijke bediende
Die me elke dag eten brengt.
Ik ben een prinses

In een afgelegen kasteel.

Bewaarder: Het lijkt dan misschien wel comfortabel en luxe.
Uiteindelijk gaat alles vervelen.
Zelfs dat.

Louise: Zolang je maar t.v. hebt.
Er is zoveel te zien.

Bewaarder: Steeds meer van hetzelfde.

Louise: Kwestie van zappen.

Bewaarder: Zappen tot je sip wordt.

Pauze.

Louise: Hé. Kom es...Ik wil hier wel voor altijd blijven.

Bewaarder: Je hele leven op dezelfde plek.
Daar wordt je simpel van. Net zo simpel als wat je ziet op de t.v..
Als je niet uitkijkt, word je ineens zelf een belspelletje.
Of een wasmiddelenreclame.
Nou, dank je.
Alle mooie dingen die je wenst zijn er al.
Verspreid over de hele wereld.
Klaar om gevonden te worden.
Kwestie van zoeken.
Waarom zou je niet?
Je zou wel gek zijn als je je hele leven binnenbleef.
Met een zak chips en een fles goedkope cola
Terwijl je naar een slechte soap ligt te kijken.

Louise: Denk je?

Bewaarder: Dat denk ik niet dat weet ik.
Buiten ligt een zee.
Een zee aan mogelijkheden.

Ik zou duiken.
Dat zou ik doen als ik jou was.
Je kunt dansen als je dat wilt.
Lachen.
Mokken.
Schitteren.
Stralen.
Falen.
Maar je moet iets doen.
Alles mag.
Alles kan.
Kwestie van doen.

Bewaarder vertrekt.

Louise: Wat ga jij dan doen?

Bewaarder: Roken.

Zij begon!

Scène 14: Cel. Leeuw op visite.

Louise: Ik droomde over haar.

Leeuw: Genoeg.

Louise: Ze was mooi.
Ik weet het nog,
Maar ik zie haar niet meer voor me.

Leeuw: Louise genoeg.

Louise We lopen door de duinen. Zij, jij en ik.
Jij rookt de ene na de andere sigaret.
Je kijkt naar haar.

Leeuw: Hou je mond.!

Louise: Ze plukt witte bloemen uit het zand.
Jij zegt iets. Zij giechelt.
Ik druk tegen haar buik.
Waar is hier de uitgang?

Leeuw: Louise!

Louise: De deur?
Ik wil naar buiten.
Ik wil bij jullie zijn.
Maar ik mag nog niet.
Het is mijn tijd nog niet.

Leeuw: Genoeg!

Louise: Nog niet.
Ik tel de maanden, de uren, de seconden af.

Leeuw: Ze is uit mijn systeem.

Louise: Waarom ben je dan zo verdrietig?

Leeuw: Hou je mond.

Louise: Schaam je je?

Kom, papa .

Ik zal niet lachen.

Leeuw: Hou je mond!

Louise: Ik beloof het je.

Leeuw: Hou godverdomme je bek dicht!

Louise: Eerlijk waar.

Leeuw: Snoes.
Ik wil het er niet over hebben.
Kan die gorilla hier niet weg?

Duwt bewaarder weg.

Louise: Een omhelzing. Een kus.
Meer niet.
Ik begrijp niet waarom niet.
Ik begrijp het niet.

Louise wil Leeuw omhelzen. Leeuw duwt Louise weg. Bewaarder komt tussen beiden.

Bewaarder: Je blijft met je poten van haar af.
Hier ben ik de baas. En niemand anders.
Begrepen?
Louise?
Meneer?
Hebben jullie dat begrepen?

Leeuw: Zij. Zij begon.

Louise: Nee, hij.
Je zag het toch?

Leeuw: Nee zij.

Bewaarder: Het is tijd. Oprotten nou.

Louise loopt de cel uit.

Bewaarder: Nee hier blijven jij!

Louise terug.

Maak elkaar maar af.
Sla elkaar de kop maar in.
Ben ik van jullie af.

Leeuw steekt zijn vingers in zijn oren. Steekt tong uit.

Bewaarder: Wat jij?
Wat jij?

Leeuw deinst terug.

Bewaarder: Kunnen jullie 1 x normaal doen tegen elkaar?
Want dit trek ik niet meer.

Ik ga een peuk doen.
Ik ga sluiten jongens.
Ik sluit af.

Leeuw vertrekt weer. Hij steekt nog even vuist op naar de bewaarder zonder dat deze het ziet. Dan snel af.

Woordeloos

*Leeuw drinkt whisky. Gooit uit frustratie fles leeg in kom Benny.
Louise scheurt haar schrift uit elkaar. De bewaarder probeert tevergeefs een shaggy aan te steken met lucifers. Gooit gefrustreerd het doosje weg.*

Niet voor niets.

Scène 15: *Leeuw thuis. Haalt amulet uit schatkistje viskom.*

Leeuw: Lieffie,
Ik zeg het haar.
Morgen.
Niet voor niets.
Ze is niet voor niets geboren.
Ik heb er niet voor niets bij gestaan.
Ik hield niet voor niets je hand vast.
We hielden haar niet voor niets in onze armen.
We hebben haar niet voor niets een naam gegeven: Louise!

Morgen.
Morgen zeg ik haar dat ik van haar hou.

Scène 16: *Cel. Louise kijkt televisie. De bewaker komt de cel in met een vakantie-ansichtkaart.*

Bewaarder: Kijk.
Een kaart van een maat van me.
Ik dacht: misschien leuk voor jou.
Om op te hangen.

Louise pakt de kaart en kijkt er kort naar.

Dat is een toendra.
Toen ik op een toendra was,
In Noorwegen,
Dat was prachtig.

Louise leest de achterkant van de kaart. De bewaarder wil de kaart terugpakken maar Louise leest al.

Bewaarder: Wist je dat ze daar verkeersborden hebben
Die waarschuwen voor overstekende elanden?
Maar goed, ik ging dus naar-

Louise leest de kaart hardop voor, op boze toon.

Louise: “Ik sta op een immense vlakte.
Eindelijk sta ik dan op een toendra.
Als jongetje droomde ik van Toendra’s.
Ik kijk om me heen en het houdt gewoon niet op.
Die immense leegte.
Ik sta te huilen zonder dat ik het doorheb.
En ik denk aan jou.
Ik hoop dat jij ook ooit een keer kunt reizen.
Want ik weet hoe graag je dat wilt.
Groetjes!
Hoe is het met jou?
Ik hoop goed! Lennaert.
P.S. heb je die reisgids nou al uit?

Reisgids?

Heb jij wel gereisd?

Bewaarder: Jazeker.

Louise: Eerlijk.

Bewaarder: Wat denk jij dan?

Louise: Ik weet het niet.

Bewaarder: Waarom zou ik liegen?

Louise: Omdat je nooit op reis bent geweest.

Pauze.

Leugenaar.

Bewaarder: Nee.
De geuren, ik heb ze geroken.
De kleuren, ik heb ze gezien.
De geluiden, ik heb ze gehoord.
Echt waar.
Echt waar Louise.
Overal ben ik geweest.
Overal.

Louise: Thuis onder de leeslamp.

Pauze.

Wil je weggaan.

Bewaarder: In gedachten ben ik op al die plekken geweest.

Echt waar Louise.

Echt waar..

Echt.

Louise: Wil je weggaan.

Stilte.

Onder toezicht gestelde goudvis.

Scène 17: *Cel. Louise leest reisgids. Leeuw komt binnen met Benny in vissenkom. Het poortje piept weer. De bewaarder komt weer in looppas op Leeuw af. Dit keer laat Leeuw zich zonder slag of stoot fouilleren. De bewaarder kan niks vinden. Hij stopt even en kijkt Leeuw aan. Leeuw wijst op de kom, en smoest wat met de bewaarder. Ondanks dat het poortje weer piept als Leeuw er onderdoor loopt met de vissenkom, laat de bewaarder Leeuw doorlopen naar de cel.*

Leeuw: Snoes. Snoes! Benny mistte je.

Louise: Benny?

Leeuw: Alsjeblieft.

Bewaarder: Een ondertoezichtgestelde goudvis.
Veel gekker moet het niet worden.

Stilte. Louise met haar ogen voor de kom.

Louise: Benny..Benny...

Leeuw: Je had de gezichten moeten zien in de trein.

Een oude man met een goudvis op zijn schoot.
Kaartjes alstublieft.

Ze lachen alle drie. Louise doet haar vinger weer in de kom.

Pauze.

Leeuw: Dag.
Dag snoes..

Louise omhelst vader. Onhandig.

Stilte

Louise: Dank je. Dank je wel voor Benny.
Ik hou van je.

Leeuw: Louise, ik..

Leeuw reikt netje en voer aan.

Alles komt goed. Alles komt weer goed.

Louise geeft Leeuw een zoen. Leeuw zoent Louise ongemakkelijk terug.

Leeuw: Meneer!

*Leeuw knikt en gaat af. Als Leeuw weg is, geeft de bewaarder haar de envelop.
Louise leest het briefje. Meteen haalt ze het schatkistje uit de kom. Ze opent het
en haalt het amulet van haar moeder eruit.*

Louise: Overal. Overal heb ik je gezocht vlinder.
Ik was vergeten hoe je eruit zag.
Kijk dan.
Kijk dan hoe mooi je bent.

Ze laat de foto aan de bewaarder zien.

Bewaarder: Dat ben jij.
Over een jaar of 10.

Louise: Al die tijd lag ze bij Benny gewoon. Geloof je dat?

Slecht nieuws.

Scène 18: *Cel. Louise zapt. We horen het nieuws. De bewaarder komt de cel in met de pinda's. Jat er een paar voor zichzelf.*

Nieuwslezer: Hier volgt een extra bulletin. Jan, Riemersma, minister van sociale zaken, is vanmiddag ternauwernood aan een aanslag ontsnapt in Terneuzen, zijn woonplaats. Hij werd op straat aangesproken door een man in verwarde toestand. Er ontstond een woordenwisseling waarop de man een scherp voorwerp trok, naar verluid een passer. Omstanders grepen meteen in en overmeesterden de man. De politie was binnen enkele minuten aanwezig. De man is gearresteerd en overgebracht naar het politiebureau. De minister is ongedeerd gebleven.

Louise en de bewaarder kijken elkaar verbijsterd aan. Bewaarder troost Louise.

Exit.

Scène 19: *Cel. Louise pakt haar spullen in. De bewaarder komt haar ophalen.*

Bewaarder: Waar ga je naar toe?

Louise: Weten ze niet.

Pauze.

Bewaarder: Heb je alles?

Louise: Ja.

Pauze.

Louise: Kan ik hier echt niet blijven?

Bewaarder: Nee.

Louise: Echt niet?

Bewaarder: Je moet eerst iemand vermoorden, ben ik bang.

Kom.

Louise komt niet. De bewaker pakt haar beet. Louise valt hem aan. De bewaarder ligt verbouwereerd onder haar.

Louise: Ik ga niet.
Hoor je?
Ik ga niet.

Bewaarder: Louise, sorry, deze cel moet leeg voor 12 uur vanmiddag.

Louise: Verrader.
Vuile verrader.

..

Bescherm me!
Bescherm me dan!
Kom op!
Kom op dan!

Bewaarder: Goed.

Goed dan.

Louise: ..

Bewaarder: Als jij hier wil blijven.
Prima.
Als jij hier grijs wil worden.
Prima.
Geraniums in de vensterbank.
Looprekje.
Eén keer per dag luchten.
Prima.

De bewaarder staat op. Loopt door cel.

Bewaarder: Welkom op uw favoriete vakantiebestemming.
Welkom in dit driesterren cellencomplex.
Hier wordt u op uw wenken bediend.
Op onze binnenplaats treft u,

Als u zichzelf maar hard genoeg in de maling neemt,
Oogverblindende Boeddhistische tempels.
Uitgestrekte oceanen,
Mangrovewouden,
En dat allemaal op loopafstand van uw cel.

In uw cel kunt uw op u gemak wegdromen en fantaseren
Over de witte stranden waar u op had kunnen liggen.
Over de watervallen waar u onder had kunnen staan.
Over de vakantievinders die u in uw buik had kunnen hebben.
Over de dingen die u allemaal had kunnen doen als u u zelf geen
levenslang had gegeven, in dit driesterren cellencomplex.

Pauze.

*De bewaarder geeft Louise de reisgids. Ze doet hem bij haar spullen. Geeft
bewaarder zoen. Verlaat de cel. Bewaarder gaat op kruk zitten. Zapt.*

Einde.